

IN ACEST NUMĂR : Ion Agârbiceanu: Așteptăm primăvara, articol; T. Murășanu: Scrisori din provincie; A. Zegreanu: Singur, poezie; Const. R. Crișan: Vechile podgorii, poezie; Sebastian Stanca: Prima zi în exil, povestire; Ion Breazu: Opera poetică a lui Lucian Blaga; I. Constantinescu Delabaia: Traduceri din Rabindranat Tagore; Dionis Popa: Dare de seamă despre „Omul din Vis” alui Cezar Petrescu; Teofil Bugnariu: Cronică dramatică despre „Povestea de iarnă” alui Shakespeare; Flori de-o zi: Turneele oficiale, Concertul dnei V. Ghibu, S. S. R., X. Y. Z. intervivist litarar, Aspecte, Caractere, Pentabilitate.

COSINZEANA

REVISTĂ LITERARĂ SĂPTĂMĂNALĂ

DIRECTOR: * * ABONAMENTUL: * * BIROUL:
SEBASTIAN BORNEMISA * 300 LEI ÎN ȚARĂ — 600 ÎN STREINĂTATE * PIAȚA CUZA VODA 16

AȘTEPTĂM PRIMĂVARA...

de I. AGĂRBICEANU

Mulți încearcă la noi să înțeleagă fenomenul social care e subțit ochii tuturor: pulverizarea forțelor naționale în lupte mărunte, lipsa activității creatoare, lipsa avântului tinerității și al bărbăției atât de firească o națiune abea integrată în statul său național. Studii, cercetări mai întinse, nu avem până acum asupra acestei apariții îngrijorătoare cu care se deschide noua epocă din istoria națională. Dar în dese articole de ziar, de revistă, în conferințe publice, în convorbiri particulare, problema se pune mereu.

Oameni de patruzeci de ani, în deplină putere a bărbăției oftează tot mai des după timpurile trecute, ceea ce altă dată nu se întâmpla decât cu cei ajunși în pragul bătrânețelor. Când ar trebui să începi sau să fi în mijlocul vieții de luptă, în foitul faptei creatoare, te refugiezi în lumea amintirilor. Și e foarte caracteristic faptul, că chiar tinerimea de azi abea e în stare să facă un singur gest de energie, și chiar acesta unilateral. În colo o somnolență a spiritului, o toropeală care varsă plumb în suflet, făcându-l aproape impropriu pentru preocupările de ordin mai înalt, idealist, pe toate terenele vieții.

Mulți explicăm aceste fețe întunecate ale sufletului de după războiu prin oboseala vărsată în noi de marele efort făcut în cei patru ani de măcel. Dar cauzele trebuie să fie mai multe, mai complexe, și poate nici nu pot fi cercetate și aflate toate câtă vreme societatea n'a reușit să iasă biruitoare din apatia de azi.

Un popor nu poate slei în totalitate și în toate forțele sale vitale. Epuizarea totală ar însemna însăși moartea unui neam. De aceea, ori

câtă energie va fi risipit neamul românesc în lupta pentru realizarea unității sale politice, el trebuie să mai păstreze, în toate păturile sale sociale energia necesară unei vieții naționale și libere, pe care vedem că nu a pierdut-o.

Dar idealul realizat, pe lângă consumarea multor energii, se poate asemăna și cu un astru la lumina căruia toate lucrurile lumii și ființele vii s'au știut orienta, și-au cunoscut locul, iar după ce s'a stins și cade întunerecul ființele vii oarbează zadarnic și devin neputincioase.

Astfel energiile rămase în sufletul național după războiu, aveau nevoie de nouă lumină, de o nouă orientare pentru a se putea organiza în forțe luptătoare sau fapte creatoare. Cu un cuvânt, era nevoie de un nou ideal de viață.

Energia unui popor o poate trezi, o poate crește și organiza pentru creație fie omul mare, providențial, care prin personalitatea sa a știut să întrupeze aspirațiile unui popor într'un moment dat, fie un ideal de viață care dacă nu e slujit de o mare putere reprezentativă, trăește în sufletul singuraticilor, sămănat de ani îndelungați de harnici muncitori mărunți. Locul astrului stâns îl ia sau un nou astru strălucitor, care luminează dintr'odată sufletul național, sau nenumărate luminițe aprinse în sufletele singuraticilor.

Popoarele Europei de după războiu n'au avut norocul, afară poate de Italia ultimilor ani, să se ridice din rândul lor o mare energie reprezentativă, care simțind necesitatea istorică a momentului, în aspirațiile sale să concentreze aspirațiile neamului întreg dintr'un moment dat. Norocul acesta nu l-am avut nici noi.

Dar indicații către un nou ideal, luminițe singuraticice s'au aprins și aici și colo și la noi, însă ele au fost stinse brusc de năvala grea a preocupărilor de ordin strict material.

Cine nu-și aduce aminte, de pildă de mișcarea plină de avântul tinerității și de idealul purificării vieții publice, care agita în anii din urmă ai războiului o parte însemnată a societății din Moldova, mai ales tineretul de subțit arme?

Se făceau atunci jurăminte de o mai cuprinzătoare înălțime etică, decât acele cari se mai fac azi, sporadic, într'un singur domeniu? Felul cum s'a pregătit intrarea în războiu a României, îmbogățirea imorală a atâtor traficanți din vremea neutralității, ca și a altora cari au tras hrana dela gura soldatului de pe front, atitudinea antiromânească a atâtor inși, slăbiciunea dovedită de alții ca putere de rezistență morală, erau tot atâtea preocupări cari aprindeau voința de regenerare morală și națională a celor drepti și cinstiți, cari au simțit din proprie experiență una din cauzele suferințelor unui neam întreg.

Nu pot intra mai adânc în studiarea acestei probleme, dar nu cred să greșesc afirmând, că azi energiile naționale ar fi mai bine organizate, pornite într'o alvie firească și rodnică, dacă s'ar fi trezit în viața publică și de stat, concluziile impuse de sentimentul generos al atâtor oameni cinstiți cari înțelegeau să se tae și la noi în carne vie: cei vînovați să fie pedepsiți și îndepărtați de posibilitatea de-a mai ajunge în rândurile prime ale conducerii vieții publice.

S'a pus și la noi, cu multă con-

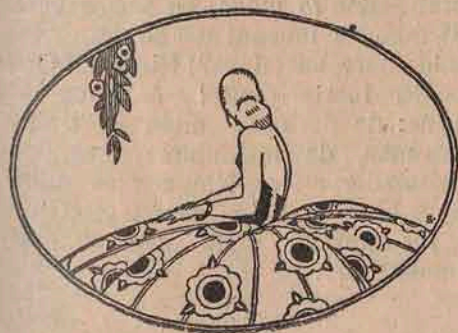
vingere, chestiunea răspunderilor pentru cei mici și pentru cei mari, pentru toți factorii cari s'au dovedit, de amândouă laturile Carpaților, elemente de distrugere morală și înfrângere națională. Un val de curățire și de regenerare morală ar fi inundat viața publică crescând credința și energia de muncă a celor cinstiți din toate straturile sociale.

Dar luminițele aprinse de suferința purificatoare s'au stins una după alta. Avântul către o înălțime etică a vieții publice, a fost înfrânt de năvala grea a materialismului. La noi și dincolo și dincoace de Carpați, nu s'a dat la o parte nimic din ce s'a dovedit putred și primejdios vieții naționale. Din potrivă, a urmat o perfectă înțelegere între cei ce constituiau de mult balastul vieții naționale; cei corupți, cei insensibili, cei lacomi și amorali și-au dat mâna, și au suit mereu spre locurile din frunte.

Legile etice, cari pornesc din sufletul celor drepti și buni, și prin cari trăesc popoarele, nu rămân nerăzbnate, dacă nu sunt îndeplinite.

Altă energie, de altă putere de viață ar da azi dovadă societatea noastră dacă prin sancțiuni la timp ar fi fost puși la locul lor, în umbră, toți cei ce au fost poveri ori răni naționale, și activitatea națională cu care începe noua epocă în istoria noastră, s'ar fi răzimat pe umerii valorilor reale, cari nu pot avea acest caracter dacă nu sunt și valori etice și naționale.

Suntem dornici de primăvară și o așteptăm. Ne tot mirăm de ce nu sosește? Dar uităm că n'am curățit grădina nici de bălăriile uscate, nici de vreascurile scuturate de vânturile iernii. Iar subț ele firicelul verde al primăverii, rămâne indoit și firav. Apatia de azi a societății noastre izvoarește, în bună parte, din subconștientul în care zac aspirații înfrânte de natura celor pomenite.

SCRISORI DIN PROVINCIE

de TEODOR MURĂȘANU

Flori de ger

Frig ascuțit s'a ținut cu încăpăținare toată ziua. De dimineață au început să mișune oameni înfășurați în blănuri și în șaluri mai multe ca alte dați. Săniuțe ușoare trase de copii respirând veselie, patine de-un oțel sclipitor pe ochiuri de ghiață lucie, ca niște uriașe plăci de oglindă și călușei sprinteni cu clinchet de clopoțele și zurgălăi, cu coama înflorită de bură, — și-au făcut apariția la aceeaș oră, deodată, pe străzile neschimbate ale orașului... O nouă bucurie în lanțul de bucurii ale lui Decemvrie!

Dar lumina soarelui vărsată în valuri fecunde și gălgăitoare de-un galben aprins, unde a rămas!?

O, niciodată, dacă nu-i o amăgire, n'au fost mai pline zărilor, văzduhul, pământul, apele, codrii, dealurile și satele, gândurile și sufletul de-o risipă de lumină mai bogată, ca în aceasta zi trecătoare de iarnă.

Și prin părul ei de aur imaterial, un vânt de-abia bănuie își poartă degetele cu unghiile netăiate.

Și această divină iluminare a ținut toată ziua și tot la fel s'a purtat și vântul ciupind, cu impertinență, când pe-un trecător, când pe altul...

Târziu, de necaz poate, ziua și-a cernit deodată părul și hainele, preschimbându-și-le într'un negru de

fum. Incântat de frumusețea și vraja acestei podoabe, deasupra, cerul și-a aprins mai multe lumânări, ca de ociceiu, în dumnezeescu-i candelabru.

Dar vântul și-a continuat glumele, făcând dovadă de multă lipsă de creștere... De-aceea, lumea, în sfârșit ne mai putându-i suferi obrăznicile, a intrat deodată, ostentativ, în casele calde, lăsându-l pe dumnealui singur pe stradă, să aue și să se certe, cât o vrea, cu crângile, cu firmele și cu lumina felinarelor...

Mânie

Târg de săptămână. O nouă aglomerație de oameni dela țară în porturi pitorești. Pe la fereaștră îmi defilează, ca într'un improvizat conduct, căciuli desfundate, cojoace cu miros de ger în lâna mare de berbec, enorme ciubote îmbrăcate în pănură, pentruca să se scutească de iarnă, glugi albe, sure și negre, fundre cusute cu flori în diferite culori, după obiceiul locului... Toate aceste picturi plutitoare, cu atâtea variații în fașon și înfloritură demult nu-și mai făcuseră apariția într'un număr atât de mare. Și astăzi au început să curgă deodată cu nemiluita, în ciuda orașului, care le privește cu ochii în dungii.

E un ger strașnic, fără târgueli.

Dar cerul se posomorește văzând cu ochii. În nemărginirea văzduhului se pregătește ceva în grabă. Și ceea ce s'a bănuie numai o bucată de vreme, în crucea amiezii s'a dat pe față deodată, cu prisosință deplină.

Întăiu s'a pornit așa un fel de suflări violente, sămănând a vifor-niță, împrăștiind repede pe vânzătorii și cumpărătorii și împingându-i cu stăruință spre cele patru direcții de scăpare. Pe urmă s'a prăbușit o pripestenie amenințătoare peste lume. Părea că văzduhul cu toate înghiețurile lui de iarnă or fi primit de undeva poruncă să se reverse cu grabă peste pământ. Și au început nămeții să se verse mereu, cutropitori, vijelioși, cu fulgi mici, tari și înțepători, la nesfârșit...

Și n'a fost o închipuire pieritoare numai, căci depărtările, dealurile, pomii, clădirile și orașul întreg deasupra și dedesupt, — s'au schimbat atât de iute într'o lume albă și fantastică...

S I N G U R

*In noaptea asta funerară
Când sufletul mi-i un sicriu
De vise scumpe spulberate...
Și plânge codrul arămiu...*

*Te-aștept să vii ca altă-dată,
In balsamări de doruri dulci...
Ș'n șoapte calde de iubire
La pieptul meu să mi-te culci...*

*Să re'nviem din nou trecutul,
Ce prea de vreme s'a sfârșit
Ș'n toamna plină de durere
Să mă revăd iar fericit...*

*Te-aștept, te-aștept cu resemnare
De ți-am greșit vre-odată eu,
Dar nu mai vii să-ți cer iertare
Și să te strâng la pieptul meu...*

A. Zegreanu

Târziu, când văzduhurile s'au vopsit cu cărbune și, în aer au început să joace milioane de funigei negri, încât au trebuit aprinse lămpile cu alarmă suflată din sirenele dela fabrici și din clopotele bisericilor, — înversunata mânie și prăbușire de zăpadă, ținea încă. Ba, s'a prelungit adânc în noapte.

Am stat mult timp în fața focului prietenos, și din hârâitul flăcărilor am înțeles ce pripestenie e pe-afară...

Repaus dominical.

Strălucesc în forme caprițioase florile de ger la geamuri. Ziua albă și împăcată își trimite bunătățile peste lume și peste „oceanul de ninsoare”. Se aud zurgălăi și clopoțele în scuturări de armonioasă cadență.

Gerul mut se ține neschimbat. Nu cedează un singur pas măcar. Revărsarea cutropitoarea a soarelui e fără putere. Lumina lui e o minune orbitoare, e o veselie, e o cântare, care înneacă văzduhurile, dar rămâne totuși un „soare cu dinți”.

Repaus dominical, anunță clopotele armonioase, strigătoare, violente. Pe străzi e o liniște și pustietate. Trecătorii se cufundă grabnic în taina zidurilor.

Numai cârdurile de ciori se rotesc în vârtejuri cu țipete sacadate, peste acoperișuri, ca niște bucăți mari de funingine... Apoi iar muțenie, tăcere, mister...

Vuețele rari ale sgomotelor ome-nești ori ale lucrurilor mișcate, sporesc numai misterul revărsat cu dărnicie peste toate...

În restimpuri, prin coridoare și prin goluri dintre ziduri, se trezesc aiurări îndelungi. E isprava vântului, nepoftitul musafir.

Și așa, și iar așa, toată ziua...

După perdelele scoborate însă și după geamurile iluminate, se aud răsete largi, clinchete de instrumente muzicale, sunete de pahare atinse...

Afară, lumina se posomorește, se înfuninginează ritmic. Cârциumele sunt tixite de-o lume pieștriță, veselă și curioasă. Prin norii de fum de tutun, se deslușesc clătănări de mâini și de trupuri nesigure pe picioare, se aud răcnete, vorbe urâte și schimonosiri de cântece...

O salvă de clopote anunță încheierea zilei și intrarea în inevitabila împărăție a nopții, cu bolta înaltă și adâncă, gătită cu un albastru închis și nemărginit, împodobit cu flori de aur.

VECHILE PODGORII

*Prin vechile podgorii, unde gluma
A răsunit de păgânesc îndemn,*

*Și unde vinu-a curs în călcători de
[lemn*

Curat ca chihlimbarul, alb ca spuma,

*Prin vechile podgorii a dat bruma,
Azi nu mai e nici chiot, nici cântare,
E frunza ruginită pe lăstare*

*Și-i tristă 'ntinderea de vii, — e rece
[huma.*

*Da 'n vechile podgorii este-o cramă
Sub cramă este-un beciu cu vase plin,
In vase stă închis atâta vin!...*

*Și vinul multe întristări și griji des-
[framă...*

*Ci hai, fărtați, în vechile podgorii
Și ne-om vâri în beciul din pământ,
Să n'auzim c'afară-i frig și bate vânt
Să nu mai știm că au trecut demult
[cocorii...*

*La cel mai vechiu butoiu cu tămâios
Ne vom opri într'un duios popas
Ca să ne piară jalea, frați, din glas
Și să uităm că viața-i grea și-i scurt
[aicea, jos...*

Const. R. Crișan.

Îndărătul meu, în depărtări nebănuite se sting uruituri de roți învârtejite, picurări de clopoțele gureșe, gângurit de zurgălăi cu sunete fără energie.

Milioanele de păstăi negre și uscate, atârinate ca niște șerpi de acățul sălbatec de peste drum, vâjăie agitate, se lovesc deolaltă cu sgomote de păpușoale, pe-un câmp de toamnă.

O poartă se isbește cu violență, pașii sună tare. Jur-împrejur mișună, în toate direcțiile, nestavilite legiuni de șoapte misterioase...

Pregătiri de an nou.

Astăzi s'au văzut spirale de aburi, alergând îndărătul trecătorilor... Soarele a asvârlit cu vârtejuri de lumină peste nemărginirea câmpului.

Dar, înzădar. Gerul a mușcat pe afară toată ziua... În piatră, cu toate aceste s'au bătut cue și s'a făcut un început de larmă îndrășnească.

Apoi au apărut mai multe șandramale de scânduri, sub adăpostul cărora, târgoveți cu vorba măcroasă, au început să îmble cu din adinsul flori artificiale, în ghiveciuri de lut ars, păpuși de porțelan și iepurași de postav, precum și alte nimicuri felurite, făcute cu oarecare dibăcie din cartoane colorate... Lumea a prins să se apropie, din plictiseală, din curiozitate...

Sunetele armonioase de clopoțele și scuturările de zurgălăi s'au îngânat și s'au jucat pe străzile lucii, până târziu. În urma lor, grupuri de păsări răslețe cu gușa vopsită într'un galben isbitor, s'au lăsat să ciugulească făgașurile tălpilor de sanie și resturile întâmplătoare...

Și în acelaș fel o lume întreață s'a întâlnit furnicând fără țintă, toată ziua, în piață...

Încet, încet deasupra s'au tot rotit un escadron de colonne gigantice de aburi lăptoși în felurite figuri de fantome aeriene.

Nici clopotele, care la un moment dat, au început cu toatele să strige, n'au putut să înspăimânte aceste plutitoare arătări cerești.

Alături de ele, gerul și-a rânjit niște colți ascuțiți și mazărichioși, tot timpul... încât pe fețele oamenilor a început să fluture o umbră de neliniște. Numai copilașii și-au bătut joc de toate și de astădată. Bucuriile care țâșnesc pe urma unui capăt de sfoară, prins de urechile unei săniuțe, sunt mai tari, chiar decât cel mai strașnic ger... Și e o suflare de răcoare cu țepe, nu de toate zilele, încât, dacă n'ar fi mâine zi de an nou, mai că n'ar ieși nimeni...

Dar, vezi, se apropie, se apropie, sigur, maestos, impunător și inevitabil, anul nou. Și el trebuie primit cu toată evlavie tradițiilor din vechi...

În jur, deasupra și dedesupt însă: frig, ger, nemărginire, clinchete, vuete, trosniri, muțenie și... indiferență!.. Nepăsarea și întâmplarea oarbă ne-a trântit ca ieri în azi, ne prăbușește în mâne, cu acelaș gest. Și mâne e început de nou an. Ce schimbare va aduce?! Nici una! Ori, poate, foarte mult! — Atârână de mine: de dorințele mele, de simțirea mea, de închipuirea mea, de neliniștile mele! Nimic mai mult. Și e bine așa! Șie destul atât!

Jur-împrejur toate stau mute și împietrite...

PRIMA ZI ÎN EXIL

De SEBASTIAN STANCA

De opt zile și opt nopți fără întrerupere ne țara locomotiva carului de foc, gâfâind de oboseală, în lungul și latul țării ungurești. Ropotul monoton al roților de fier ne omorâse toate simțirile. Pe fe-reasta vagonului dogoria bătaia razelor de soare, ce cobora spre cul-mile apusului, cu frânturi rezezi în stâlpii de telegraf, cari aruncau ochii de o clipă prin cercevelele geamu-lui. Plesniturele roților isbeau ca lovituri de ciocane în tâmplele noastre înfierbântate, iar peste ple-oapele ochilor închiși de oboseală treceau fulgere de flăcări roșii cari ardeau usturător. Incremenți pe băncile aspre de lemn, svâcnirile cadențelor, ce se poticneau în ge-metul surd al șinelor, nu ne mai supărau, priveliștea podoabelor tom-natice de pe câmp nu ne ademe-nea. Eram o ceată de ființe atru-tizate, nu mai simțeam nimic, nu mai dori-am nimic, nu mai puteam înfiripa un crâmpel de gândire ho-tărătă. Aveam senzația că plutim spre o prăpastie neagră și adâncă în care să ne cufundăm pentru tot-deauna.

Eram 14 osândiți, zece bărbați, trei dame și un băiat, intelectuali din jurul Siblului, pe cari precau-țiunea autorităților ungurești ne în-hățase în noaptea de Sântămărie, a anului 1916 și ocrotiți de jan-darmi și agenți de siguranță, inar-mați până în dinți, ne imbarcaseră într'un vagon de cărbuni cu des-tinul: Pahodna Sopron.

După opt zile de chinuitoare inerție, foame, frig și dogoreală, lata-ne ajunși la ținta exilului: ora-șelul Rust, din pragul lacului Fertő, în județul Sopronului.

Pe un drum de țară moale și nisipos pornim dela gară în gru-puri răslețe târându-ne oasele incre-menite și înotând prin praf până la glesne. Trecem prin nesfârșite vii, bolnave de otrava brumei, gru-purile se destramă și fiecare își poartă povara ființei sale cu truda unui instinct mehanic. Cei șapte kilometri ne par o vecinicie. Dru-mul se tot lungeste, încovoiindu-se după coline pentru ca să răsară dincolo tot mai lung și mai des-nădăjduitor.

În amurgul serii de 5 Sept. pe când cirezile de vite coboară de pe coline, intrăm și noi în sat. Ames-tecați cu aceste animale blânde,

cari cască ochi mari la veneticii necunoscuți, ne facem și noi înt-rarea festivă în cuibul, care avea să înăbușe pentru lungă vreme suspinele sufletelor noastre obidite.

Un polițai ursuz și întunecat, neamț renegat, se îndură după o lungă așteptare să ne ia pomelnicul și făcându-ne un aspru rechizitor cu grele restricții de internare, ne scoate în drum. Grija noastră să ne vedem de plasare. Orice pro-testare, orice reclamație se isbește în pustiu de porțile ferecate ale primăriei.

Prin întunecul nopții întovără-șiți câte doi-trei batem dela ușă la ușă. Răsboiul lăsase și aci multe case fără stăpâni și pe acestea, mai cu binele, mai cu forța, le ocupăm noi.

În bezna zidurilor unui edificiu povarnic descoperim pe dibuite o cameră goală îmbăcsită cu miros de mucegai, cu o mescioară de brad și două priciuri militare. Intovărășit cu avocatul Ștefan ne instapănim pe acest adăpost, mulțumind lui Dzeu că ne-a învrednicit de atâta fericire, să avem unde ne potoli lăcomia de odihnă.

Nici un muc de lumină. Ochiul obicinuit pe încetul cu întunecul, în lumina mohorâtă a nopții ce străbate prin geamul împăienjenit, caută puncte de orientare în contu-rile negre ale zidurilor umede și reci. Hainele noastre, neschimbate de opt zile, răspândesc în încăperea îngustă mirezme de duhoare supă-rătoare, iar pielea trupului argăsită de intemperiiile îndurate ustură și arde, ca flacăra unui furnicar de foc.

Un ciubar cu apă găsit în cori-dorul acestei închisori ne pare un adevărat arhanghel mântuitor. Neavând însă decât rufe de pe noi, nu ni-se îmbie altă soluție, decât să le lăpădam și storcându-le în apa rece și benefică să le în-credințăm atotmilostivei naturi spre competentă rezolvire, atârându-le în câteva cuie răslețe, batute în perefte. Tot acest ciubar salvator ne face prețiosul serviciu al unei băi în condițiile cele mai primitive. În-velți apoi în scoarțele de pe paturi, somnul mult dorit ne fură și ne ține amorțiți până târziu în lumina di-mineții următoare.

Abia acum, cu simțurile potolite, începem să ne cumpanim rosturile sorții noastre urgisite. În metamorfoza lor cenușie rufe de noastre, u-mede încă, ne dau totuș deliciul plăcut al primenirii.

O zi senină și domoală de Sep-temvrie. Revista celor patru uniți

scurte, cari cuprind întreg „orașul” acesta cu privilegiul de municipiu și cu câteva sute de locuitori, ne pi-cură în suflet amărăciunea unor triste perspective pentru zilele de mâne. Clădirile mohorâte și secu-lare dau aspectul unei închisori din veacurile trecute. Ele rechiamă vre-mile depărtate ale evului mediu, când puhoiul turcilor s'a rostogo-lit pustiitor până aci în preajma zidurilor Vienei. Aci pe marginea lacului Fertő, cu malurile încărcate de belșugul celor mai delicioase vinuri și-au adus spahii și sultanii cadănele lor îmbrobodite, cladindu-le vile mistice cu boltituri greoaie, cu geamuri colorate, cu firide discrete și cu balcoane ținute în grații de fier înflorite. Aci coborau pașii și beii după lupte grele ca să-și o-dihnească oboseala în brațele moi și calde ale iubirii fermecatoare. Clădirile cu vâleatul și stema ne-meșască pecetluite deasupra porților păstrează și astăzi vestmântul sdren-tuit al acelor vremi apuse. Fiecare poartă cu drugi uriași de fier, fie-care firidă atârnată de ferestrii înflorite cu grații delicate, fiecare balcon cu smaișul sfârticat ascunde sub stra-tul de mușchiu și rugină taina unei aventuri din acele vremuri.

În umbra acestor aristocrați sdren-tuite salașuește azi un popor hi-bridizat de șovinismul maghiarizării, al cărui ideal e pivnița încărcată cu buți grele de vin și desfrâu.

Căi vezi cu ochii numai coline încheiate în nesfârșite vii ruginite de arsura toamnei, în marginea ora-șului cimitrul încins cu o limbă de pajște verde, ici coala câte un salcâm sau piersec stînger, în colo-nicio vegetație. Iar spre răsărit se lăfăește larg și molatic apa lacului argintiu, ale cărui maluri se topesc în zarea cenușie.

În această oază a pustietății crește tot mai larg hotarul desnădejzii noastre, pe suflete ni se cerne po-vara de plumb a amărăciunii, și avem senzația că suntem surghiuniți undeva departe pe meleagurile ve-acurilor trecute.

Tolăniți pe țelina bătucită ne dăm pradă gândurilor fugare, nostalgia taie firul vorbelor, toamna flutură funigeli peste câmpul amorțit, un vultur spinteca vazduhul, ochiul nostru ispitește culmile din zare, iar gândul copleșit de jalea ce ne arde aleargă departe spre răsărit.

Vremea trece, iar în suflet

Crește jalea val cu val,

Când te-oi mai vedea eu iară

Mult iubitul meu Ardeal?

Opera poetică a lui Lucian Blaga

— In marea trecere. —

de ION BREAZU

„Cineva a nveninat fântânile omului
Fără să știu mi-am mutat și eu mâinile
în apele lor. Și-acuma strig:

„O nu mai sunt vrednic
să trăiesc printre pomi și printre pietre
Lucruri mici
lucruri mari
lucruri sălbatice, — omorâți-mi inima“.

(Din cer a venit un cântec de lebedă, p. 29.)

Intrăm în altă lume... Râul vieții care se rostogolea spumos în Pașii, par'că a intrat undeva, sub pământ; cu el a dispărut toată credința, toată voința de faptă mare. Pan care sburdă în soare cu miei și-și chemă nimfa cu toate simțurile — e mort de mult... Omul a rămas îngrozitor de singur într-o imensă pustietate, sufletul lui e biciuit de îndoială și ars de setea nestămpărată a cunoașterii. Și'n pustietatea aceasta nesfârșită un vânt de tristețe desnădăduită bate neconținut; un dor de nimicire de sine, de întoarcere în țărână... Cetitorule, care cauți artificii de imagini, ori sensuale svăcniri de ritm — nu deschide volumul. Aci par'că nu mai e artă ci o conștiință întreagă își tânguie setea după credință și desnădejdea în fața necunoscutului. Cuvintele sunt niște biete gesturi ale acestei tânguiri:

— „Dar cuvintele sunt lacrimile celor ce

[ar fi voit
Amare foarte sunt toate cuvintele, —
de-aceea — lăsați-mă
să umblu mut printre voi,
să vă ies în cale cu ochii iachiși“.

(Către cetitori, p. 6);

— imagini de rară frumusețe se împerechează cu altele brutale, dure, iar ritmul lovește greoiu și desacordat, par'că de-abia poate suporta greutatea fondului. Ca'n muzica lui Wagner, alături de armonii divine găsești la tot pasul aspre desacorduri, cari te introduc, astfel, fără ocoluri, în întreaga stare sufletească. Și'n pustietatea aceasta, stăpânită de desnădejde doar ici colo licărește câte o lumină, palidă prevestire a unui crez nou.

Din întreg volumul glăsuiește căutarea de sine a vremii noastre. In eseurile publicate în *Adevărul literar și artistic* și în *Cuvântul**, Lucian Blaga a arătat cum această pipăire de conștiință se simte în

* Esuurile vor apărea în volumul *Fetele unui veac*, în biblioteca *Sămănătorul* din Arad.

toate ramurile culturii europene moderne. Arta, nervul culturii, se resimte mai viu de noua frământare. Poetul-filozof crede că din frământarea individualistă a ultimului secol, ce mai continuă și astăzi se va naște un nou crez, care va domina cu putere de dogmă toate încheieturile culturii umane. În *Filosofia stilului* poetul a numit acest „stil“ nou de viață: „sete după absolut“:

„...Psihologismul atât de iubit înainte e încetul cu încetul părăsit... Dearândul în artă impresionismul relativist și nuanțat face loc tendinței hotărâte spre absolut. Voința creatoare ia locul inspirației pasive. Un vânt de bărbăție și de ireductibilă spiritualitate trece prin acești ani de temeinică prefacere artistică. Și totuși această generație suferă de contradicții lăuntrice cari o sfârtică până la istovire. Există o orientare spre credință după prea mult criticism, dar starea aceasta e incompletă; ea e cel mult voința de credință, setea de credință, dar nu credință... Vegetația din jurul nostru arată goluri dureroase. Dacă e adevărat însă că arta premerge celelalte prefaceri, atunci e foarte îndreptățită vestirea că: *Europa e pe cale de a crea o nouă dogmă și un colectivism spiritual sau o biserică*... După îărămîșirea individualistă urmează integrarea unei noi spiritualități colective. Personalitatea creatoare va deveni din nou o forță impersonală în slujba unui cuget colectiv“.

(*Filosofia stilului*, pp. 71—72).

Apariția „credinței“ noi nu va întârzi mult. „Cântăreții leproși“, poezii de astăzi, o prevestesc prin lirismul lor exaltat. In cântecele lor fierbe chinul metafizic în căutarea noului „Dumnezeu“. Cu toate că și pentru ei „cerul e zăvorât și zăvorâte sunt și cetățile“, ei presimt că apariția noului ideal e apropiată:

„Prietini cari stați lângă mine
încălziți-vă lutul cu vin,
desfaceți-vă privirile peste lucruri.
Noi suntem numai purtătorii de cântec
sub gîlia neagră a țăriiilor,
noi suntem numai purtătorii de cântec
pe la porți închise,
dar țiele noastre vor naște pe Dumnezeu
aici unde astăzi singurătatea ne omoară“.

(*Noi cântăreții leproși*, p. 32).

Omul a omorât cu săgețile gândului toate tainele cari, în primitivism sau în copilărie, mișunau în jurul lui, taine cari îi mulțumiau setea după necunoscut a sufletului și-l atingeau de divinitate:

„O durere totdeauna mi-a fost singurătatea ta ascunsă
Dumnezeule, dar ce eră să fac?
Când eram copil mă jucam cu tine
și 'n închipuire te desfaceam cum desfaci
[o jucărie.

Apoi sălbătăcia mi-a crescut
cântările mi-au pierit, —
și fără să-mi fi fost vreodată aproape
te-am perdut pentru totdeauna
în țărână, în foc, în văzduh și pe ape“.
(*Psalm*, p. 8.)

Copilăria și-o chiamă poetul când se vede prins „în marea trecere“ — marea evoluție a vieții — care-l apropie și pe el de moarte. Totul e mulțumit cu sine fiindcă „nu vrea să fie altfel decât este“, numai omul care-și dă seama de „marea trecere“ își trimite speranțe în necunoscutul de după moarte. Speranțele acestea astăzi nu sunt atât de mari ca să-i mulțumească sufletul, de aceea el își recheamă simplitatea copilăriei. (*In marea trecere* p. 10).

Copilărie sau simplitate, anonim, pierdere „între brazdele lumii“ cere gândul lui, biciuit de întrebările după absolut. Simplitatea aceasta, mulțumită de sine fiindcă e în intimă legătură și împăcare cu tainele lumii, o găsește la sat. Acolo setea de mântuire se vindecă, sângele și lutul se contopesc și în serile liniștite simți cum peste natură și om plutește acelaș duh ocrotitor. Reproduc în întregime *Sufletul satului* (p. 30) pentru simbolica evocare a împăcării sufletești care plutește peste natura și omul dela sat:

„Copilo, puneți mâinile pe genunchii mei.
— Eu cred că veșnicia s'a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet
și inima-ți svăcnește mai rar
ca și când nu ți-ar bate în piept
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă setea de mântuire
și dacă ți-ai sângerat picioarele
te așezi pe un podmol de lut.
Uite, e seară.
Sufletul satului falfăie pe lângă noi:
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum în streșini de paie,
Ca un joc de iezi pe morminte înalte“

„Artistul“ satului, „țaranul zugrav“ e „prieten cu toate minunile“. El știe stămpără prin imagini simple setea de necunoscut, care arde câteodată și inimile celor dela sat. Sufletele înțeleg tainele cerului prin arta lui simplă, și legendele îi învalue capul în aureolă de sfânt. (*In amintirea țaranului zugrav* p. 14).

Impăcat din sine este și lucrătorul, pierdut în mult me, care crede și e mulțumit de fapta mânilor sale (*Lucrătorul* p. 46); tot astfel baba care topește cânepa în baltă, petrarul simplu, și clopotarul „ce petrece morții la cer“. Intre ei ar vrea să se peardă și poetul:

„Astfel mă iubesc de-acum:
unul între mulți,
și mă scutur de mine însumi
ca un câne ce-a ieșit dintr'un râu bleșat.
[temat.

Sângele meu vrea să curgă pe scocurile
să învârtă roțile
în mori cerești^[lumii]

(Am înfales păcatul ce
apasă peste casa mea, p. 44).

Atunci fapta mare, dela care l-a
oprit prea multele întrebări puse
lumei de dincolo, s'ar plămădi mai
iute în mâinile sale (*Flu al
faptei nu sunt*, p. 50); ar fi mai a-
semănător „Marelui Orb”, — cre-
dința căruia Zamolxe va căuta să
o răspândească printre sălbaticii
traci — pe care poetul îl iubește
„fiindcă orice vorbă la el se schimbă'n
faptă” (*De mână cu Marele Orb*
p. 38).

Mai adeseori îl paște însă dorul
de nimicire, de coborîre în țărână.
Dorul acesta de „răcoarea sfârșitu-
lui” îl are călugărul bătrân care
toată viața s'a svârcolit în bucuriile
și chinurile vieții:

„Viața mea a fost tot ce vrei:
câteodată fiară,
câteodată floare,
câteodată clopot — ce se certa cu cerul”
(*Călugărul bătrân îmi
soptește în prag* p. 20)

Și-l paște și pe poet când se
vede atât de neputincios în fața
tainelor lumii. (*Cuvântul din urmă*,
p. 54).

Aceeaș chemare a sfârșitului o
găsim și'n *Un om s'apleacă peste
marginile* (p. 16):

„M'aplec peste marginile:
nu știu e-a mării
ori a bietului gând:
Sufletul îmi cade în adânc
alunecând ca un inel
dintr'un deget slăbit de boală.
Vino sfârșit, așterne cenușă pe lucruri.
Nici o cărare nu mai e lungă,
nici o chemare nu mă alungă.
Vino sfârșit.”

Sentimentul de desnădejde în fața
nepătrunsului este mai bine expri-
mat în *Scrisoare* (p. 34). Poetul își
plânge aci mamei sale, nemulțumirea
de răspunsurile pe cari sufletul său le
poate da necunoscutului și'n urmă
se simte sfârșit, cu glasul stins, mai
bătrân decât ea:

„Sunt mai bătrân decât tine, Mamă,
și tot așa cum mă știi:
adus puțin de umeri
și aplecat peste întrebările lumii.

De ce mai trimis în lumină, Mamă
de ce m'ai trimis?”

Trupul meu cade la picioarele tale
greu ca o pasere moartă.”

Al treilea volum de poezii a lui
Lucian Blaga a găsit — după cum
poetul însuși mărturisește în *Noi
cântăreții leproși* — cetățile cu por-
țile zăvorâte. Cea mai mare parte a
criticii nici nu a voit să înregist-

treze apariția lui, iar unii s'au re-
pezit împotriva-i, mutilându-l fru-
museța cu afirmații gratuite; dând
simbolelor, de cari poezia lui este
plină, interpretări deadreptul cont-
rare.

Intr'adevăr, după ce ți-ai umplut
sufletul cu frumusețile, scăldate în
optimism, pline de proșpețimea ins-
pirației, din *Pașii*, te găsești pentru
un moment nedumerit când te lași
prins de ritmul aspru, desacordat,
„ascetic” al ultimului volum. Ima-
ginile se elaborează aci, chemate
misterios de sentimentul de tristețe
„metafizică” pe care arareori l-am
întâlnit în volumele anterioare; sub
magica chemare a acestui sentiment
nou, ele se împerechează, delicate
și dure, mărinind astfel intensitatea
emoției. Sălbatica bucurie în fața

frumuseților naturii eră evocată în
Pașii de senzații noi, culese din
toate domeniile sensibilității; ritmul
și toată atmosfera volumului erau
străbătute însă de o ideologie uni-
tară care îi dădeau aspectul de
operă bine încheată în toată întin-
derea ei. Sentimentul de tristețe
„metafizică” pe care l'am găsit în
ultimul volum este evocat de sen-
zații mai disparate, iar simbolele
sunt mult mai abundente. După ce
ai citit și recitit volumul și ai descif-
rat toată simbolică lui, admiri și de
astă dată minunata corespondență
între noul fond poetic și noua lui
formă de expresie. Este o nouă față
poetică susprinzător de unitară,
valoarea căreia n-o poți aprecia în-
deajuns decât raportându-o la cele-
alalte, văzute în volumele anterioare.

— Cea din urmă atingere a pi-
cioarelor Tale, strigă Sudas.

Rabindranat Tagore

— DIN CULESUL ROADELOR —

Traducere de I. CONST.-DELABAIA

I.

Sudas, grădinarul, desprins de pe
apa lacului cea din urmă floare de
lotus, care rămăsese cruțată de pustii-
rile iernii și merse s'o vîndă Rege-
lui, la poarta palatului.

Acolo găsi pe un călător, care îi
spuse:

— „Cere-ți prețul, pentru cel din
urmă lotus; vreau să-l duc lui Budha”.

Sudas zise: „dacă plătești o mașă
de aur, al tău are să fie”.

— Călătorul plăti.

În clipa cea veni Regele și voi
să cupere floarea, căci și el voia să
se ducă la Budha și se gândi: „Ar
fi frumos să pun la picioarele lui
Budha cel din urmă lotus, înflorit
iarna”.

Când grădinarul spuse că i se
dăduse o mașă de aur, regele oferi
zece; dar călătorul dădu indoit.

Grădinarul, un sgârcit, se gândi
că mai mult va căpăta dela însăși
acela pentru care cei doi se luau
la întrecere cu prețul. El se închină
și spuse: „Nu pot vinde lotusul”.

În umbra tăcută a dumbrăvii,
dincolo de zidul răsăritean al ora-
șului, în fața lui Budha, pe ale cărui
buzi plutia liniștea iubirii și în ai
cărui ochi strălucia pacea, ca lucea-
fărul în diminețile de toamnă, lim-
peză ca roua, Sudas ridică ochii
către chipul zeului, puse lotusul la
picioarele lui și atinse pământul cu
fruntea.

Budha zimbi și întrebă:

— Care ți-e ruga, fiule?

II.

Dimineața aceasta de toamnă, e
copleșită de belșugul de lumină, și
când cântecele tale vor fi obosite,
fainice și șterse, dă mi fluierul tău,
o clipă.

Vom cânta dintr'însul, îl voiu ține
în poale, îl voiu atrage cu buzele,
il voiu culca lângă mine, în iarbă.

Dar, în pacea sărbătorească a serii,
voiu culege flori, ca să-i împletesc
o cunună, îl vom umplea cu arome,
il vom slăvi la flacăra luminii aprinse.

Apoi, voiu veni la tine, noaptea,
ca să-ți aduc înapoi fluierul.

Tu vei întona cântul miezului de
noapte, când luna nouă rătăcește,
singuratecă, între stele.

III.

Cerșetorul din mine, își ridică
brațele uscate către cerul fără stele
și strigă în urechia nopții, cu glasul
lui de flămând.

Rugile sale se îndreptau către
întunericul orb, care zăceă ca un
zeu căzut, pe un cer pustiu de nă-
dejdi pierdute.

Țipătul dorințelor, clocoțâ într'o
vâltoare de disperări, — o pasăre
care se jăluie, rotindu-se în jurul
culbului gol.

Dar când dimineața aruncă ancora
pe țărnul răsăritului, cerșetorul din
mine saltă de bucurie și strigă:

„Sunt fericit că noaptea surdă
m'a respins, că i-a fost gol tesaurul”.

Și iarăși strigă:

„O viață, o lumină, ești sublimă!
Și sublimă e bucuria, care însăși
te-a recunoscut”.

DĂRI DE SEAMĂ

OMUL DIN VIS

de CEZAR PETRESCU

Di Cezar Petrescu a scris, relativ puțin pân'acum. Avem în original abia trei volume apărute, ele sunt însă expresia unui talent viguros, cu puternică zăgăzuire interioară. Simțim din sobrietatea stilului, din desfășurarea minuțioasă a acțiunii, că volumele apărute constituiesc numai o fărâmă din ceea ce ar fi putut da autorul lor, că frământările cari se nasc în suflet și cer concretizarea, se supun unei severe operațiuni de selecționare și cizelare. Intrevezi sufletul autorului plin de opere formate sau în formație, gata numai să primească vestmântul. Deaceia vo'umele apărute pân'acum pot fi socotite ca sfioase, dar sigure prevestitoare de bogate și solide creații în viitor. Romanul care se anunță prin licăriri împrăstiate în diferite reviste va fi cred, o puternică confirmare a acestei afirmații.

Opera de pân'acum se prezintă ca o canalizată desfășurare în ascendență a unei personalități. Fiecare volum a adus ceva nou, fără însă, a pierde făgașul pe care a pornit. Creația nouă se ridică deasupra celeilalte, cuprinde orizonturi mai largi, rădăcinile îi rămân însă înfipte în pământul cultivat de precedente. Legătura organică se menține solidă, dând posibilitatea cât mai largă, a extinderii aripilor, fără tremurări și frângerii.

Noul volum al dlui Cezar Petrescu confirmă profund vizibil această însușire, și mai ales nuvela care a împrumutat titlul întregului volum, „Omul din vis”. Elementele vechi, tradiționale, se combină în mod fericit cu motivele noi de creație poetică, având ca rezultat o potențare a efectului estetic. Autorul nu se mai mulțumește acum cu simpla realitate pipăibilă, ci trece în realitatea fictivă a visurilor, care constituie axa de desfășurare a acțiunii, ea fiind, în mod direct, sau indirect, cauza tuturor motivelor de ordin sufletesc, cari o formează.

Eroul povestirii — sau să-i zicem povestitorului — căci însuși ne istorisește — îi apare din copilărie în visuri un personaj ciudat, enigmatic, însoțit de un câțel tot atât de misterios. E un fel de protector, un geniu binefăcător, ce-și face apariția în momente tragice din viața de vis, întinzând mână

salvatoare. Această apariție noptatică însă, inexistentă în realitate, devine un puternic motiv de dureroase sguđuiri sufletești, în urma identificării ei c'o persoană reală, un boer scăpătat, Iorgu Ordeanu, pe care-l întâlnește în timpul unei rețineri la țară, însoțit de acelaș câțel, purtând acelaș nume, Soliman. Enigmatica coincidență dintre vis și realitate, turbură adânc sufletul povestitorului, îi sguđuie puternic nervii, dându-i senzația unui început de nebunie.

Și de aici, acțiunea se împletește în jurul acestui personaj, cu trăsături mistice pentru povestitor, intervenind în viața-i reală, precum omul din vis intervenia în viața fictivă a visurilor, cu efecte contrarii însă. Omul din vis aducea descătușarea sufletului apăsător de vitregia evenimentelor, destinderea nervilor încordați de greutatea situațiilor, similarul din viața reală e dimpotrivă, un continuu motiv de sguđuiri sufletești, de sguđuiri nervoase, amplificate pe lângă ciudata coincidență, și cu alte motive, cari veneau să dea și mai multă confirmare unei misterioase legături între povestitor și Iorgu Ordeanu. Și când acesta din urmă — într'un moment de slăbiciune, pierzând în jocul de cărți și ultima fărâmă din faimoasa avere moștenită de la părinți — își curmă firul vieții, gama de sentimente sguđuitoare, rasărite în suflet la prima întâlnire cu similarul omului din vis, atinge apogeul, povestitorului i-se clatină echilibrul facultăților mintale. Și deodată cu stingerea lui Iorgu Ordeanu din viața reală, dispare și din viața visurilor. Taina care-l doboară și pe care n'o poate pătrunde se amplifică.

Numai cânele Soliman îl mai urmărește, fixându-l cu ochii lui roșii, pătrunzător, sdruncinându-l și mai mult nervii, răscolindu-i gânduri sinistre. „Acum nimic nu mai are nici o explicație, și nici nu încerc s'o mai găsec”.

„În puterea nopții mă întorc vorbind singur, rătăcind prin pieși pustii și întunecate. Dela gura aburind cald a canalelor, fug speriate umbre mici negre. Poate sunt șobolani înspăimântați de sunetul pașilor. Poate numai vedenii din mintea-mi care se turbură. Lungesc

drumul. Mă tem să deschid ușa. „Acolo mă așteaptă cânele Soliman”.

„E treaz, în mijlocul casei. Se dă în lături când aprind lumina. Se așează cu bötul pe labe și mă privește cu ochii țintă. Cu ochii lui roșii, care străbat înlăuntru neîndurați. Îl izbesc cu piciorul. Nu scoate un gemăt. Se dă mai la o parte și iarăși privește neclintit”.

„Sting lumina, mă trântesc în pat cu mâinile cruce sub cap, îmbrăcat. Aș vrea să adorm și somnul nu vine. Aș vrea să uit — dar se poate uita?”

„Și prin întuneric simt ochii lui Soliman pătrunzând în mine. Nu-i scapă o mișcare. Ce face când dorm? Dimineața când deschid ochii e treaz, gata de strajă, mă așteaptă. De ce mă spionează? Ce mai așteaptă?”

„Am să cumpăr într'o dimineață un praf de chinină”.

E desfășurarea destinului crud, alimentat de motive interioare, care fărâmă din naștere orice iluzie de fericire. Eroul ajunge la distrugerea persoanei sale psihice, fără să fie zdruncinat de dramatice catastrofe exterioare, motivul nesfârșitelor sguđuiri sufletești, fiind adăncimea propriei sale reflecții.

Cum am amintit însă, opera dlui Cezar Petrescu constituie o dezvoltare organică, motivele noi sunt sădite trainic în straturi cimentate de elemente vechi. Atmosfera generală chiar e o potențare prin noile combinații a atmosferei de tragică fatalitate, ce radiază mai ales din volumul „Drumul cu Plopi”. Ne izbesc plăcut însă în „Omul din vis”, elementele tradiționaliste, cari caracterizează în genere primul său volum. E dorul de câmpurile înverzite, de atmosfera sănătoasă de la țară, amestecat cu durerea abrutizării acestei vieți, a distrugerii vechilor așezăminte, a ruinării solidelor gospodării boierești. Acapararea averii lui Iorgu Ordeanu de către evreul Horoviț, ne evoacă pe „Strănepoții lui Izrael” din „Printre merii sălbătăciți”, cari pângăresc prin jocul lor sințenia grădinii fostei gospodării boierești, și pe „Rebecile aptoase și de uimitoare prăsilă” cari au răsărit deodată „în iatacurile unde subțiri boiere moldovene, își mistuiseră odinioară tinerețea”. Problema socială deci, din care e faurită axa multor bucați din „Scrisorile unui răzeș” e puternic accentuată și în „Omul din vis”.

În „Păiangenul negru”, e reluată

viața mediocră și apăsătoare de provincie. Eroul, un actor de trupă ambulată, Haralamb Târcuș, se svârcolește între lumina de falsă strălucire a succesului său actoricesc și între viața de superficială intelectualitate, care-l înconjoară.

În „Povestire de iarnă“ recunoaștem pe „Fiul câmpurilor“ (Scrisorile unui răzeș, p. 135) desrădăcinat din mediul său natural, aruncat în mijlocul unei vieți de paradă, de unde „va dori șesurile natale, poliana cu ascunse cuiburi și ponoarele desgolite de brumele toamnei“

E puterea de rezistență a calităților moștenite, îndărătnicia lor în acomodarea cu noi forme de viață. E neputința de fructificare a vietății, aruncată încă din floare, în pământuri străine.

Stilul dlui Cezar Petrescu se desfășoară rigid, sacadat, rece în aparență, plin însă de strălucire interioară. Potențarea expresiei nu e căutată prin înfloritură, prin comarații, ci ea se desprinde întreagă, amplă, din bogăția cuvintelor, din armonizarea frazelor.

Dionis Popa

CRONICA DRAMATICĂ

Poveste de iarnă, comedie în 5 acte de W. Shakespeare.

Reprezentarea lui „Ruy-Blas“ și în urmă a „Nunții lui Figaro“ pe scena Naționalului nostru a fost o îndrăzneală cam riscată. Dacă cea din urmă a însemnat un succes netăgăduit al stagiunii, prin interpretarea fericită ce i s'a dat, cea dintâiu cu toată silința depusă de talentul dlui Zaharia Bârsan sau Neamtzu Ottonel, a rămas totuși doar în pragul reușitei. În aceeași linie de lucru, direcțiunea teatrului a ținut apoi să ne prezinte încă o piesă a repertoriului universal și lângă numele lui Victor Hugo sau Beaumarchais, să mai adauge un nume celebru. Alegerea a căzut pe Shakespeare din ale cărui piese s'a luat lungă „Poveste de iarnă“. Ori cât am fi de optimiști, ceace s'a realizat însă ca spectacol cu „Povestea de iarnă“, nu putem spune că a fost un succes al stagiunii. După sfârșitul celor cinci acte lungi, împărțite și ele într-o mulțime de tablouri, publicul a plecat desiluzionat. Se aștepta o reprezentare mare, și în locul ei în afară de câteva scene puternice, am avut una cu vădite caractere de mediocritate. Dintre cele peste treizeci de piese teatrale rămase în urma celui mai mare autor dramatic al lumii, nu înțelegem de ce s'a ales chiar „Povestea de iarnă“, care e poate una dintre cele mai puțin reușite comedii, scrisă la 1611 spre sfârșitul carierei de scriitor a lui Shakespeare. Deși se vede din structura ei, că neistovitul geniu shakespeareian e acela care toarnă viață și patimă clocotitoare în lunga înșiruire a oamenilor cari se frământă în jurul unei acțiuni dramatice, că limba e plină de vervă robustă și de puternice figuri de stil, totuși se obseară în ea de multe

ori un caracter narativ în locul celui dramatic, și o bună doză de didacticism care dacă odată a fost potrivit, azi nu mai place pe scenă.

Teatrul lui Shakespeare larg în desfășurarea lui, întocmai ca viața, furtunos și măreț, când vesel și săltăreț, când trist și răscolitor de adânci probleme sufletești, nu poate fi caracterizat în cadrele unei fugare cronici teatrale. Complexitatea și multilateralitatea lui, cere o cercetare adâncă și pe îndelete. Să ne amintim doar că numai asupra enigmaticului Hamlet s'au scris, fără a putea fi încă în întregime explicat — bibliotecii întregi. Ceeace aduce Shakespeare nou în teatru, e o deosebită putere de creație, dând viață adevărată — care trăiește în aceeași vigoare și azi, — tuturor personajilor sale, și peste tot o îndrăzneală și nestăvilită fantazie, care aleargă suverană pretutindeni, înfrângând nu numai formulele împletite ale genurilor dramatice, ci însăși legile de nepătruns ale firii. În „Macbeth“ pe lângă ciudatele figuri ale vrăjitoarelor, apar fantelemele lui Banquo și-a urmașilor săi, iar în „Hamlet“ vorbește și apare în văzul tuturor, spiritului regelui ucis. În piesele lui Shakespeare vorbește Timpul, genurile dramatice se amestecă din plin, împletind în miezul aceleiași acțiuni alături de-un dramatism tulburător, scene de-un humor irezistibil, iar locul acțiunii se schimbă din act în act, uneori aruncându-și cu o capricioasă fantazie eroii, peste mări și țări. Împărțindu-și piesele în tablouri multe, Shakespeare poate astfel să analizeze cât mai temeinic faptele eroilor săi, prezentându-i în cât mai multe aspecte ale vieții lor,

„Poveste de iarnă“ e aproape în întregime rodul acestei nesleite fantazii. Regele Siciliei, Leontes, la curtea căruia stă ca oaspe fratele său Polixenes, regele Boemiei, văzând prietenia soției sale Hermiona față de acesta, intră la bănueli. După câțiva timp în care împrejurările îi întăresc bănuelile, Leontes își alungă soția, iar pe copila de curând născută o aruncă prin niște curteni pe-un loc pustiu. O nobilă dela curte, Paulina, spune că de atâta durere regina a murit. Copila a fost aflată de niște păstori din regatul lui Polixenes și crescută de ei. Șasesprezece ani curg astfel în matca trecerii. Copila găsită de păstori, acum Perdita, e o frumoasă păstoriță. Sub chip de tânăr păstor, se îndrăgește de ea, însuși fiul lui Polixenes, Florizel. Polixenes nevoind să auză de această dragoste, Florizel și Perdita fug împreună cu Camillo, un prieten al regelui, în Sicilia. Lucrurile se încurcă. Sosește și Polixenes care a urmărit pe fugari, dar se descopere că Perdita e fiica regelui Siciliei, și așa se învoește la căsătoria tinerilor. Bucuria ar fi deplină, dacă Leontes nu și-ar aminti de buna lui soție pe care a ucis-o prin gelozia sa. Paulina atunci, într-o scenă de comedie bufă, arată că regina trăiește, și i-o redă regelui.

Începând astfel prin a fi tragică, „Povestea de iarnă“ se sfârșește cu bine, având în cadrele ei pe lângă scene de humor sănătos, și momente dramatice. Felul în care își prezintă Shakespeare în ea eroii, prin narațiunile altora, depărtându-i astfel de acțiune, și unele mijloace, (ex: tirada Timpului) cari pe vremea aceea vor fi părut cu interes, dar acum sunt depărtate din miezul poeziei dramatice, cu toată bogata comoară de fantazie și limbaj poetic, au făcut din „Povestea de iarnă“ o piesă, care acum nu prea impresionează. De-aceea alegerea ei ne-a mirat.

Interpretarea dacă ar fi fost lipsită de prea multe lapsus-uri și încurcături penibile, ar fi fost poate onorabilă. Dacă desprindem jocul dnei Olimpia Bârsan, al dlor Psatta și Potcoavă și eleganta siluetă a trei Cronvald am spus tot. Pe când dl Ghibericon stăruiește să rămână același răsfățat al galeriilor, cu salturile și grimasele dsale, ceilalți interpreți nizuindu-se să se achite onorabil de roluri, ne-au dat câteva contururi de figuri palide.

Teofil Bugnariu

FLORI DE O ZI

Turneele oficiale. Suntem în sezonul turneelor teatrale. Teatrul Național din București, bogat în mijloace materiale și în artiști, nu uită ca din când în când, cu o părintească grijă să dea câte o reprezentație și prin orașele mai puțin norocoase. Trecând prin Cluj, turneele se opresc totdeauna și pe la noi câte pe-o seară, și prin comparație fac să ne prețuim mai după valoare artiștii localnici. În 13 l. c. s'a jucat „Macbeth” de către turneul artistului Ciprian, iar pentru ziua de 20 a aceleiași luni, afișe uriașe cu portretul considerabil al „sărbătoritului poet V. Eftimiu”, anunță turneul dnei Macry Eftimiu cu „Meșterul Manole”. Oricât am fi de îngăduitori și de provinciali, și oricât am lua în considerare faptul că turneul e oficial, totuși nu putem înghiți totdeauna ceea ce ne trimite Naționalul Bucureștilor. După cât se vede, în afară de jocul celor cari au rolul principal, întreg turneul e o floare la ureche. Cazul lui „Macbeth” e cât se poate de convingător. Înțelegem rostul turneelor și utilitatea lor; ceea ce nu înțelegem însă, e mentalitatea direcțiunii Teatrului Național din București, care într'un oraș cum e Clujul cu teatru propriu, trimite turneul său oficial cu o plesă jucată și montată în condiții mult mai inferioare decât cum a prezentat-o trupa locală. Jocul monoton și sters, în afară de câteva scene bine susținute de dl Ciprian și dna Ana Luca, — omisiunile neîndreptățite și stângace, și în deosebi montarea extrem de sărăcăcioasă cu decoruri proprii, au făcut să simțim toată insuficiența unei reprezentații cu adevărat artistice. Și-atâta vreme cât, în afară de 2—3 artiști, turneul va fi compus din elevi de conservator și actori de-a doua mână, nici nu poate fi altcum. Publicul atât de darnic altădată în aplauze, acum a tăcut semnificativ. Iar dacă pentru Teatrul Național din București, reprezentarea lui „Macbeth” la Cluj a fost un pas greșit și o pierdere meritată de prestigiu, pentru publicul clujan a fost o desiluzie.

*

Concertul dnei V. Ghibu. — În sala cu bună rezonanță a Prefecturii, Joi, 11/II., a dat un concert cunoscuta și apreciată cântăreață de salon, dna *Veturia Ghibu*. Cu aceeași frăgezime a vocii dramatice, cu aceeași mlădioasă putere și sub-

tile pianissime — mai ales pianissimele îi acordă titlul de glorie — a cântat cele patru părți poliglote ale programului: bucăți nemțești, de Brahms și Strauss; rusești, de Greceaninov și Rachmaninov; românești, — câteva cântece alese din Dima; și, în fine, franțuzești, de Fauré și o „bergerette”. Mai ales bucățile de caracter liniștit, fără frământări sufletești mari, și totuș de un profund sentimentalism (nemțesc, rusesc, românesc: Eminescu, armonizat de Dima) i-au dat posibilitatea să își desfășoare frumoasele calități vocale, câștigând aplauzele publicului select și numeros.

*

S. S. R. Vânt de învioreare a bătut în iarna aceasta la Societatea Scriitorilor Români. Conferințele organizate în Capitală, cu dublul scop: de a prezenta în persoană publicului pe câțiva dintre scriitorii mai de seamă ai vremii noastre și de a-i clasa, după cât este cu putință, fiind ei încă în viață, în cadrul curentelor ideologice cari stăpânesc literatura de astăzi, a avut ecoul visat de inițiatori. Valul de înnoire a trecut și peste structura formală a acestei organizații. În ultimele zile ale anului trecut, o adunare generală a votat noul statut și apoi s'a trecut la trierea membrilor, în conformitate cu noile dispoziții ale statutului. *Universul literar* din Dumineca trecută publică lista membrilor, pe care a alcătuit-o comisia aleasă spre acest scop — „făcând eliminările de rigoare”. Așa cum se prezintă această listă, ni se pare însă prea săracă. Scriitori, „profesioniști”, cari corespund cerințelor statutului referitoare la admiterea noilor membri, nu figurează pe această listă. Este de ajuns să cităm câțiva, a căror volume demult au depășit numărul reglementar, cum sunt d. Al. Lascarov-Moldovanu, Ion Dongorozi, N. Iorga, apoi scriitorii mai tineri ca Teodor Mureșanu, H. Ivonne-Stahl, istoriograful literar Al. Popescu-Telega, ș. a., cari deosemena împlinesc numărul prescris de volume. Credem că adunarea generală, convocată pentru ratificarea acestei liste, va dispune ca ea să fie și completată.

*

X. Y. Z. intervievist literar. „Mai întâiu ceva din biografia d-voastră.

Crezi că interesează?”

Cum nu, zic eu. Cetitorul în genere puțin cam mahalagiu... îi place să afle lucruri de soiul acestora”.

— Dar dl I. Al. Brătescu-Voinești e un scriitor de treabă cu o biografie idem. X. Y. Z. intervievistul proaspăt confecționat al „Adevărului literar și artistic, adaugă și alte adjective: încântător, fermecător și iarăși încântător. Ce te faci însă cu cetitorul „mahalagiu” care așteaptă „lucruri” de un anumit „soiu”? D-l I. Al. Brătescu-Voinești n'a dormit pe scânduri ude, n'a răbdat de foame și nici un amănunt de istoria galantă nu face cu ochiul din trecutul d-sale blajin.

Sunt două categorii de cititori. O categorie așteaptă dela viața intimă a scriitorului manifestări de lighioană exotică. Cealaltă o consideră ca pe o porțiță, prin care se poate face o incursiune indirectă în opera scriitorului în sensul înțelegerii conținutului ei estetic sau psihologic. X. J. Z. a suferit o bruscă eclipsă în momentul când trebuia să aplice teoria (vezi citatul de sus) dovedind că numai în principiu își cunoaște negustoria. Tot ceea ce a obținut dela cel intervievat, sunt arhicunoscutele fapte și date biografice. Cetitorul mahalagiu are tot dreptul să riposteze că amintiri de om așezat, culege dela orice talfas de pe lângă un ceai sau un pahar cu băutură. (Pentru ca teigheaua să nu fie deposedată propunea ca mijloc expeditiv de-a întreține trează atenția cetitorului „mahalagiu”. Să se spicuiască după capitole, mărunțisuri amuzante și date... gădilitoare din romanul „Roșu, galben și albastru” de dl Minulescu despre care se spune că e un roman autobiografic. O asigurare pentru cel puțin șapte numere cu pagina întâia în întregime ocupată, adică șapte interviuri indirecte).

Vă aduceți aminte de ieșirea de javră a dlui dărâmător Scarlat Froda contra dlui I. Al. Brătescu-Voinești în coloanele aceleiași reviste. Redacția s'a amestecat atunci în mod inutil și obraznic vrând să dreagă impresia de răfuială scurtă care o dădea răspunsul subtil și prompt al intervievatului de astăzi.

Astăzi împrumută un Nadler dela *Dimineața* politică, îl improvisează în intervievist literar și-l pitește după trei litere. Și Nadlerul prelungeste și desăvârșește o răsunare meschină prin pelteaua expunerii sale și prin banalitatea exasperantă a întrebărilor și a datelor relevante.

*

Aspecte. — E o constatare generală că viața noastră literară de după războiu e lipsită de o pro-

nunțată autoritate critică, autoritate care să-i grupeze și coordoneze valorile în ordinea naturală a realizărilor artistice. Presupuși șefi de școală și dătători de directive cu atribuții de preoți, avem și acum ca totdeauna, iar cădelnișările critice la altarul diferitelor biseri cu literare, urmează poate mai bogate și mai îndrăznețe ca oricând. Lipsese însă ochiul obiectiv și clar văzător, care să prindă literatura vremii în adevăratul ei sens și în dreapta ei valoare. De-aceea poate, polemicele cele mai puțin drepte izvorăsc din condeele pătimase ale celor, ce-și revindcă dreptul de-a da sau de-a fi dat o directivă literaturii noastre, și de-aceea judecățile pe cari le vântură „un șef de școală” asupra propriilor săi aderenți, sau asupra scriitorilor din grupul advers, sunt de cele mai multe ori exagerate și nedrepte. În vremea din urmă acest aspect îl iau tot mai pronunțat articolele critice ale dlui *Mihail Dragomirescu* în privirea sămănătorismului literar, curent în fruntea căruia a stat dl *N. Iorga* și despre vitalitatea și continuitatea căruia scrie mai nou dnul *D. Tomescu*. Pornind dela faptul că acesta din urmă descoperă în literatura dlor: *Liviu Rebreanu*, *Cezar Petrescu*, *Lascarov Moldovanu*, *Sandu Teleajen*, *Nichifor Crainic*, etc., caractere sămănătoriste, dl *Dragomirescu* — ale cărui idei le respectăm și chiar împărtășim în mare parte — cearcă să evidențieze — pentru a cătea oară? — că adevărata literatură românească începe numai dela apariția „Convorbirilor critice” și a curentului *estetic* introdus și propovăduit de dsa. Avem tot respectul față de păreri oricui, totuși afirmația dsale ni se pare prea lipsită de obiectivitatea critică. „Convorbirile critice” dacă au adus lucruri valoroase, totuși nu au intrat adânc în miezul conștiinței noastre literare, și nu au creat un curent puternic în care să bată ritmul unei epoci întregi. Dacă din gruparea ei au făcut parte scriitorii cu adevărat buni și mari, nu înseamnă să spună că literatura zilei de azi și de mâine pornește dela ea. Și apoi oare nu-i nedreaptă judecata pripită în care ni se spune că scriitorii amintiți de dnul *Tomescu* între sămănătorisți, sunt „scriitori și gazetari onorabili și nimic mai mult” pe când față de aceștia tineri — cu talent incontestabil — *Gyr*, *Milcu*, *Dumitrescu*, *P. Constantinescu*, etc., au „genialitate creatoare” iar dl

Eftimiu e poate cel mai genial autor dramatic al literaturii actuale universale? — E acesta un aspect dureros al vieții noastre literare și iată de ce încrederea în critica zilei slăbește din ce în ce. Căci a nega tot ceea ce nu aparține cercului tău de muncă și a arăta grav numai spre ceea ce ai făcut tu, înseamnă orice, dar nu critică obiectivă.

Caractere... — Trăim vremuri de adânci prefaceri. Problemele cari ni-se impun cu toată puterea, sunt atât de grele încât covârșesc adesea marginile sufletelor noastre. De aci impresia de desorientare pe care și-o dă o mai atentă privire peste câmpul vieții noastre publice. Credința noastră este că bezna nu va dăinui mult; soarele va alunga-o cu razele lui și seninul ne va mângăia iarăș ochii. Dar ziua aceea a bucurii trebuie grăbită. Lumina soarelui e în vinele și'n gândul nostru; datoria noastră este să o concentrăm; să n'o lăsăm să se difuzeze, amăgită de chemări adesea diame-tral opuse. Concentrarea aceasta o poate face educația și anume *educația caracterului*. Ne trebuie caractere timbrate de cerințele vremii noi; cu rădăcinile înfipte în solul viguros al nației, dar cu priviri cari îmbrățișează întreg văzduhul culturii. Puternică contribuție la această mare datorie a vremii de azi ne-o poate da desgruparea exemplelor strălucite, uitate în mormântul trecutului nostru. Cu vestitul nostru dar de a uita, am lăsat să crească repede vâl de iarbă pe mormintele lor, între cari unele destul de proaspete. Se tipăresc atâtea inutilități la noi fără să se gândească nimeni la o *biblioteca a oamenilor mari* ai nostri, care răspândită printre tinerime ar însemna urme neuitate peste sufletele ei.

În cartea decurând apărută a dlui *Al. Lapedatu*, *Miscellanee* (cuvinte comemorative, panegirice ocazionale și politice) *) în linii simple, dar sigure și largi, așa cum erau și sufletele lor, sunt reînviată patru caractere de ale trecutului nostru apropiat: înflăcărutul luptător politic ale cărui oseminte se odihnesc uitate la Geneva, bănățeanul *A. C. Păpovici*, harnicul om de școală *Gavrila Precup*, eminentul ziarist și biograf al lui *Eminescu Ion Scurtu* și omul care și-a devotat

*) București, tipografia cărților bisericesti, 1925.

întreaga viață ridicării culturale a marilor masse ale Ardealului, *Andrei Bârseanu*. Dacă n'au rămas opere mari în urma lor, toți patru ne-au lăsat exemplul strălucit al unei vieți de jertfă zilnică pentru binele neamului, care trebuie pus în fața tuturor generațiilor în toată lumina lui. Deaceea cartea dlui *Al. Lapedatu*, în care pe lângă diferite studii de aceeaș importanță, cuprinde și aceste caractere, merită să-și oprească gândul și inima asupra ei cât mai mulți dintre cei cari înnoată în viața noastră publică de astăzi.

Rentabilitatea traducerilor din românește. După schimbarea regimului politic în Ardeal am asistat la o uriașă dar explicabilă schimbare de atitudine a publiciștilor unguri față de literatura noastră, nu numai ignorată, dar disprețuită în timpul când noi eram doar o „naționalitate” incomodă. Am văzut cum au început să apară prin ziare și reviste traduceri, comentate elogios, uneori cu mărinimie de mecenate... Ni-se făcea — chipurile — o favoare prin aceste traduceri din scriitorii noștri mari.

Cu puțin timp însă după această fază de trâmbitare sonoră a așa zisei „apropieri culturale româno-maghiare,” situația s'a schimbat din nou. Din mecenaji, traducătorii unguri mai recenți au devenit simpli cetățeni cu mâna întinsă către mecenatele a cărui operă au tradus-o. Căci vedeți Dvoastră, supremația politică a elementului majoritar s'a accentuat tot mai mult, așa că a început vânătoarea după grațiile persoanelor reprezentative, cari trebuiau atacate ca și cetățile: în părțile lor slabe. Și când în România avem atâtea persoane suspuse cari au slăbiciunea mărturisită de-a scrie versuri sau proză, și mai ales teatru, iarăș a fost firesc ca cerșetorii de favoruri să menageze cu atenția lor aceste... slăbiciuni.

Și astfel s'a ajuns la acele traduceri cari abundă în ultimul timp teatrele și coloanele ziarelor ungu-rești, iscălite cu numele puternicilor zilei. Valoare, artă, sunt criteriile nerentabile pentru traducătorii unguri. Șef de siguranță, subsecretariat de stat, directorat în minister, directorat de teatru sunt tot atâtea calități ale *operelor* traduse din românește.

Astăzi nu mai e vorbă de „apropiere culturală.” Problema se pune mai concis: do ut des. Puternicul zilei e tradus, traducătorul e încăr-

cat cu beneficii (spre ex. în vremea când publicistii români din Ardeal cu zeci de ani de activitate în presa românească și cu luni de zile de mucenicie în temnițele ungurești, erau șterși de pe lista ziaristilor ce se bucură de permise libere pe C. F. R. un traducător evreo-ungur, primea acasă la el, chiar din mâinile unui ministru român, cu slăbiciuni literare, acest permis); iar cel pentru care traduce (director de teatru sau de publicație) își realizează nestângenic diferite scopuri, cu ajutorul fericitului autor al „operei” traduse.

Aceasta fiind situația, credem că e inutil să spunem că din scriitorii noștri consacrați morți sau vii, dar trăind departe de frământările politice, nu se mai traduce aproape nimic. De către marea masă a populației ungurești, necunoscătoare a „șurubărilor” literatura română e judecată după producțiile de nulă valoare ale celor de cari vorbeam.

Chiar pentru aceasta o recentă hotărâre a Societății Literare Ungurești din Ardeal, de-a edita traduceri din clasicii români, e binevenită, și o salutăm cu bucuria întâmpinării primei rândunici ce vestește primăvara... Dar de ce oare ne stăruie teama că în zarea depărtată luăm drept rândunică un corb... catoți corbii?

SCRISORI DELA REDACȚIE

Al. T. Horincea. Așteptăm dela Dtră. lucruri mai bune. Revista vă merge regulat.

Ioan Botoc, Ucuriș. Am primit cu mulțumire cei 500 lei, pe care i-am contat astfel: 200 lei rest pe 1924, — 200 lei pe 1925 și 100 lei pe anul 1926.

Gizela Crăciun. Am primit sūma trimisă. Abonamentul e plătit până la 30 Iunie 1926.

Ioan Gherban. Am primit cu mulțumită banii. 140 lei i-am trecut în restanța anului 1924 și 200 lei pe anul 1925.

BIBLIOGRAFIE

CARTI

Edit. „Cartea Românească” București

Ioan Mureșianu: Musca Lei 4.

Gh. Șiadbei: Gări și trenuri Lei 4.

Ing. N. Ganea: Betonul armat Lei 4.

Ap. D. Culea: Cetățile moldovenești pe Nistru, 4 Lei.

Edit. „ASOCIAȚIUNII” Sibiu

George Valsan: Povestea vieții lui V. Alexandri Lei 5.

George Valsan: Când un om și-a dat cuvântul.

Dr. G. Preda: Câteva date biologice și psihologice necesare unei educații moderne, Lei 30.

REVISTE

<i>Datina</i>	anul III, No. 9-10	T. Severin
<i>Ritmul vremii</i>	II. „	2 București
<i>Răsăritul</i>	VII. „	5 „
<i>Clipa</i>	V. „	126 „
<i>Adevărul lit.</i>	VII. „	221 „

Adresa destinatarului

O C U L T I S M

Reușești în viață numai prin voință. Ca să-ți poți forma voința trebuie să te cunoști.

Venim în ajutorul Dumniavoastră, descriindu-vă perfect temperamentul și facultățile naturale psihice.

Trimiteți la redacție: o fotografie și suma de Lei 60, arătând care vă este culoarea ochilor (negru, căprui, verde, albastru), statura (înalt, subțire, scurt, gras), etatea, sexul, ocupația și scrisoarea D-stră scrisă necaligrafic (naturală).

Puteți formula și câteva întrebări asupra talentelor înăscute, cari vă interesează.

FOTOGRAFIA SE ÎNAPOIAZĂ

JMPRIMATE DE ORICE NATURĂ
FURNIZEAZĂ
PROMPT
ȘI IEFTIN

T IPOGRAFIA

DR. S. BORNEMISA

CLUJ
PIAȚA CUZA
VODĂ No. 16

COMENZI

VENITE PRIN POSTĂ SE EXECUTĂ CU PRECADERE !!